

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש :

בפני: כב' השופט אסף זגורי

בעניין:

הנתבעים:

שניהם ע"י בייכ עוה"ד איתי הפלר

נגד

הנתבע:

ע"י בייכ עוה"ד צ. גלור ואו ג. שטילמן ואח'

פסק דין

א. פתח דבר:

בפניי תביעה להצהיר על כך כי חשבון הבנק של המנוח היה כולו שלו ואין לנתבעים כל חלק בו, חרף העובדה שהם צורפו לו כבעלים בהסכמת המנוח.

ב. הצדדים:

1. התובעת 1 הינה אמם של הנתבעים והיא אלמנת המנוח [REDACTED] ז"ל אשר הלך לעולמו ביום [REDACTED] (להלן בהתאמה: "האם" ו"המנוח").
2. התובע 2 הינו אחיהם של הנתבעים והוא תושב תוך המתגורר דרך קבע בארה"ב (להלן [REDACTED]).
3. הנתבעים 1-2 הינם בניה של התובעת 1 ואחיו של התובע 2 (להלן: "הנתבעים" או [REDACTED]).

ג. עובדות מוסכמות:

4. המנוח היה בעליו של חשבון בנק בבנק מזרחי טפחות עפולה ומספר החשבון הוא [REDACTED] (להלן: "החשבון").

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

5. החשבון הוקם ביום 19/7/1990 אך ורק על שמו של המנוח.
6. ביום 27/11/2005 צורף הבן כשותף וכבעלים נוספים בחשבון.
7. ביום 31/7/2007 צורף גם הבן כשותף וכבעלים נוספים בחשבון.
8. המנוח נלקח לבית עולמו ביום : ללא שהותיר אחריו צוואה.
9. על פי צו ירושה שניתן על ידי הרשם לענייני ירושה בנצרת, האם יורשת מתצית מעזבון המנוח ויתר העזבון מתחלק בחלקים שווים בין 8 ילדיו.
10. אין חולק, כי הלכה למעשה, אירע בין האם לבין המנוח קרע חמור ביחסים והחל משנת 2005 הם גרו ביחידות דיור נפרדות.
11. בנוסף אין חולק, כי לפחות מאז שנת 2005, הגישה האם בקשות לצווי הגנה מפני האב ותלונות במשטרה ואף דיווחה לגורמים בקהילה, כי בעלה אליהם כלמיה והיא חוששת מפניו.
- ד. טענות התובעים:
 12. לטענת התובעים, הנתבעים מעולם לא היו "בעלים אמיתיים" של החשבון אלא צורפו אליו מטעמי נוחות של המנוח ולא טעמים "קנייניים".
 13. לדבריהם, ההכנסות היחידות לחשבון היו מכספי קצבאותיו של המנוח ואו מפעילות המשק שבבעלותו.
 14. עוד טענו התובעים, כי מיד לאחר פטירת המנוח, החלו הנתבעים לרוקן חשבון הבנק לצרכים פרטיים שלהם ומשכו ממנו שיקים על סך מאות אלפי שקלים חדשים.
 15. לאור כל אלה, מבקשים התובעים להצהיר, כי החשבון שייך כולו לעזבון המנוח וכי יש לחלק התמורה שבו נכון ליום הפטירה על פי צו הירושה.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

ה. טענות הנתבעים:

16. הנתבעים מכחישים מכל וכל את טענות התובעים וטוענים, כי הם צורפו על ידי המנוח כבעלים וכשותפים שווי זכויות וחובות. בהקשר זה מבקשים הנתבעים להסתמך על טופס הבקשה וההסכמה לצירוף בעלים ושותף בנוסף בחשבון המדבר בעד עצמו. לשיטתם, אילו הייתה נכונה טענת התובעים, כי הם צורפו מטעמי נוחות, הרי שניתן היה להסתפק בייפוי כח ולא היה צורך לצרפם כבעלים נוספים.
17. בנוסף טוענים הנתבעים, כי בחשבון היה "סעיף אריכות ימים" שמתייחס למקרה של פטירת מי מהשותפים, כך שהחשבון עובר להיות בבעלות השותפים הנותרים.
18. הנתבעים טוענים, כי יש לראות בצירופם לחשבון הבנק של המנוח משום מתנה.
19. הנתבעים טוענים לקרע גמור ומוחלט ביחסי הוריהם, דבר שמוכיח לטענתם היעדר כל זיקה של האם לכספי בעלה המנוח.
20. כן טענו הנתבעים, כי הוציאו כספים במזומן על המשק ואו עבור הוצאות המנוח בידיעה שישופו בעתיד מכספי החשבון המשותף. בנוסף נטען, כי הנתבע 2 העביר ~~_____~~ לחשבון וזאת מכספיו שלו.
21. לאור כל זאת, מבקשים הנתבעים לדחות התביעה כנגדם ולהורות, כי צו הירושה יחול רק על 1/3 מכספי החשבון המשותף – הוא חלקו של המנוח.

ו. דיון נורמטיבי בצירוף בעלים נוספים לחשבון והפיכתו לחשבון משותף:

22. דומני, כי שתי שאלות מרכזיות צריכות הכרעה בנסיבות שבפניי:
 - א. ראשית, האם יש לראות בצירוף הנתבעים כשותפים וכבעלים נוספים בחשבון משום הסכם מתנה בין המנוח לבינם?
 - ב. שנית, האם חרף לשונו הברורה של הסכם צירוף בעלים בין הבנק לבין המנוח והנתבעים, ניתן לקבוע שהם אינם בעלים של החשבון?

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

23. הדיון בשאלות אלה ייעשה בכריכה אחת נוכח האלמנטים המשותפים של בחינתן:
- א23 סעיף 2 לחוק המתנה, התשכ"ח - 1968 (להלן: "חוק המתנה"), קובע כדלקמן:
 "מתנה נגמרת בהקניית דבר המתנה על ידי הנותן למקבל תוך הסכמה ביניהם שהדבר ניתן במתנה".
- ב23 מבחינה זו, קובע הסעיף שני תנאים מצטברים להגדרתה של מתנה: האחד, הסכמת הצדדים כי נשוא המתנה ניתן במתנה והשני, הקנייתה של המתנה על ידי נותנה.
- ג23 זה המקום להדגיש, כי אף אם כוונתו של המנות הייתה לזכות את הנתבעים בכספיו לאחר מותו, אין בכך כדי להוות מתנה תקפה על פי הוראות סעיף 8 לחוק הירושה, התשכ"ח - 1965 (ראה: ע"א 268/81 ברעם נ' גרטי, פ"ד לח(2) 45, 47 (1984)).
- ד23 מכל מקום, נפסק בעבר, כי מסמכי הצירוף לחשבון הבנק וסעיפי אריכות הימים, אינם מחוויים צוואה (ראו: ע"א 155/73 שרון נ' ליבוב, פ"ד כח(2) 673 (1974), בעמוד 676; ע"א 221/75 שוורץ נ' שוורץ, פ"ד לא(2) 33, (1976) בעמוד 34-35).
- ה23 כך נקבע, לא אחת, בפסיקת בית המשפט העליון שמטרתו של יסעיף אריכות ימים או יסעיף היותו בחיים להגן על האינטרסים של הבנק ולהבטיח את פעילותו הסדירה של במקרה של מות אחד מבעלי החשבון המשותף, אך אין הוא בא להסדיר את זכויותיהם של השותפים - בינם לבין עצמם. ממילא אין בסעיף אריכות הימים כדי הענקת זכות ירושה לשותף אחד לגבי כספיו של השותף האחר (ראו: ע"א 679/76 סלי נ' עזבון המנוח קרל שפר, פ"ד לב(2) 785 (1978) בעמוד 789).
- ו23 בנסיבות בהן שותף מצטרף לחשבון בנק פעיל ועתיר מזומנים ויתרות, יש לבחון את הקניית המתנה בקפדנות ובגישה זהירה. ימים לענין זה, דברי מ' א' ראבילו, בספרו חוק המתנה התשכ"ח-1968 (המכון למחקרי חקיקה ולמשפט השוואתי ע"ש הרי סאקר, ג' טדסקי עורך, תשל"ט), בעמוד 241:
- "אין ספק כי אם המקבל לקח את הכסף המופקד (ושוב יש לציין: מתוך הנחה כי הצדדים הסכימו על מתן מתנה), הרי המתנה אכן מוגמרת. אולם הקושיות מתעוררות בשעה שהמקבל לא הוציא את הכסף מיד עם הפקדתו, ולאחר מכן הנותן טוען לבעלותו, או במקרה שלאחר מות הנותן הירושים טוענים, כי הכסף שייך לעזבון. אם המקבל לא הוציא את הכסף מן החשבון, הרי יש בכך קביעה חד משמעית שהמתנה אכן טעונה הוכחות קונקלוסיביות כי הנותן איבד בצורה זו או אחרת את השליטה על הכספים המופקדים. לדוגמא: כאשר למקבל היתה זכות משיכה בלעדית, ולעומת זאת לנותן זכות משיכה עם

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

חתימתו של המקבל – תהיה מתנה לאלתר... ואולם כאשר לשני הצדדים זכות משיכה "לחוד"... לא ניתן לראות בהפקדה מתנה מושלמת... ולא די בכך שמנסיבות המקרה יהיה ניתן להסיק כיהוא התכוון לתת מתנה... כל אימת שהמקבל לא טרח להוציא את הכספים מן החשבון, הרי לא יקנה את המתנה ולכן הנותן רשאי להשתמש בכספים הללו".

123 בהתאם לפסיקה, קיימת אבחנה לעניין "נטל ההוכחה", בין חשבון שנפתח מלכתחילה במשותף לבין שנפתח מלכתחילה ע"ש אחד השותפים בלבד ובשלב מאוחר יותר הוא צירף לחשבון זה שותף נוסף. בחשבון שנפתח מלכתחילה במשותף, חזקה היא שהכספים בחשבון הם בבעלות משותפת אלא אם כן הוכח ההיפך. לעומת זאת, בחשבון שהשותף הצטרף אליו בשלב מאוחר יותר, על מנת שתוכר פעולה כזו כהענקת מתנה לשותף השני, של החלק היחסי בכספים באותו חשבון, דרושה הוכחה קונקלוסיבית בדבר גמירות דעת "הנותן" להענקת מתנה לאלתר לאותו שותף שהתווסף (ראה ע"א 679/76 סלי נ' שפר, פ"ד לב(2) 785; ע"א 268/81 ברעם נ' גרטי, לעיל בעמ' 47; ת"ע (ת"א) 5280/00 עזבון המנוח טננבוים יונה-דוד ז"ל לקופלמן חנה נ' ארזי חיים, (16/12/2002)).

ח23 גם המלומד פרופ' בן אוליאל במאמרו "הקניית דרך חשבון בנק משותף", הפרקליט לג (1980-1981), בעמ' 172, 176, מציין שבמקרים בהם לא קיימים האלמנטים המאפיינים שותפות בחשבון (כגון: הפקדות משותפות על ידי שני בעלי החשבון או משיכות משותפות לצרכי עסק), חל על הצד הטוען לקיומה של שותפות חנטל להוכיח את הקניית הבעלות בכספי החשבון. כך, ניתן להוכיח את הקניית המתנה על ידי משיכות לצורך הוצאות אישיות או כאשר בעל החשבון שהפקיד את הכספים מגביל את עצמו מלעשות שימוש בכספים או חלקם.

ט23 כעולה מפסק דינו של כב' השופט בד, יש להחמיר במידת ההוכחה הדרושה כדי להרים את נטל ההוכחה בדבר רצונו של המנוח, המצרף שותף לחשבון, בערוב ימיו.

י23 בפסק הדין בעניין סאלי נ' שפר (עמ' 795), קבע כב' השופט ויתקון, כי "...את העדות על המתנה הייתי מעדיף לראות במסמך הנושא את כתב-ידו של המנוח". זו גם עמדת ראבילו בספרו לעיל בעמ' 78.

יא23 חשאלה העולה מקביעות אלו היא, האם יש בכך כדי להעביר אך את נטל הבאת הראיות לפתחם של הנתבעים או שמא גם נטל השכנוע?

יב23 נטל הבאת הראיות אינו גוזר את גורל ההכרעה במשפט, אלא רק את מהלכו של המשפט, ואילו נטל השכנוע קובע את גורל ההכרעה במשפט: הצד הנושא בו חייב להרימו. אם נכשל בכך - תידחה טענתו וידו במשפט תהא על התחתונה. זאת ועוד: נטל הבאת הראיות עשוי לעבור מן

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

הצד הנושא בנטל השכנוע לצד האחר. לא כן נטל השכנוע, שהוא "...קבוע ועומד, ולעולם אינו עובר מבעל דין אחד למשנהו" (דנ"א 1516/95 רינה מרום נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נב(2) 813 בעמ' 833 (1998)).

23ג המענה לשאלה על מי מבעלי-הדין חל נטל השכנוע נגזר מן הדין המהותי (ע"א 1842/90 בר לב נ' רפפורט ואח', פ"ד מח(5) 221, בעמ' 228 (1994), והאסמכתאות המאוזכרות שם).

23ד ככלל, על-פי הדין המהותי, המוציא מחברו עליו הראיה. על-פי כלל זה, נטל השכנוע מוטל על התובעים, אך יש שהדין המהותי קובע חזקה, המפרה את הכלל הרגיל, ובכך "מעביר" את נטל השכנוע מבעל-דין אחד למשנהו.

23ט בעבר, נראה היה כי חזקות שבדין הן אלו שנקבעו בחקיקה והן אינן ניתנות לסתירה ולעומתן חזקות שנקבעו בהלכה פסוקה אופיינו "כחזקות שבעובדה" והן ניתנות לסתירה. דעת הרוב בהלכת מרום לעיל שינתה קביעה זו. נקבע באותה הלכה חשובה, כי אין לקבוע באורח גורף, שחזקה שמקורה בהלכה הפסוקה אינה יכולה להיות חזקה שבדין, המשליכה על נטל השכנוע (פסק דינו של השופט אור בעמ' 854, של הנשיאה בייניש בעמ' 861, של השופט חשין בעמ' 869-870 להלכת מרום לעיל).

23טז כאמור, בסעיף 15 לכתב ההגנה של הנתבעים הם טענו, כי בצירופם לחשבון, הוא העניק להם במתנה את הכספים בחייו.

23יז מתוך הפסיקה עולה, כי בנסיבות שכאלה (כאשר מדובר בחשבון משותף ואחד השותפים או יותר הטוענים כי שותפם המנוח נתן להם את הכספים שבחשבון או את הזכויות בו במתנה), על מקבל המתנה להוכיח כוונתו וגמירות דעתו של המנוח לתת מתנה. ברוב המקרים נשאלה בפסיקה השאלה, האם הרים הטוען לקבלת מתנה את נטל ההוכחה המוטל עליו כאמור (ראה פסק דין סאלי נ' שפר לעיל וכן : ת"א (מח-חיפה) 335/79 פנחס כוחן נ' בנק הפועלים בע"מ (01/12/1979) ; הי"פ (ת"א) 176695/97 רחל פרידמן נ' ורדה פרידמן (21/10/1999)).

2. ניתוח העדויות:

24. העדים היחידים שהעידו בפניי ביחס לתביעה זו הינם התובעת 1 והנתבע 1 וכן נציג הבנק בו התנהל חשבון הבנק של המנוח.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

25. הנתבע 2 אמנם הגיש תצהיר עדות ראשית, אך לא התייצב לדיון ולפיקד חוריתי על גריעת תצהירו מהתיק.
26. בעניינינו, עסקינן בחשבון שהוקם בשנת 1990 והצטרפות הנתבע 1 הייתה כעבור 15 שנים (בסוף שנת 2005) ואילו הצטרפות הנתבע 2 הייתה כעבור 17 שנים (במהלך 2007).
27. אין חולק, כי הנתבע 1 לא הפקיד כספים לחשבון הבנק ואם עשה כן מדובר בחיפוף זעום של עד עשרת אלפים שקלים חדשים לכל היותר ועל כך לא הובאה כל ראיה.
28. אמנם הנתבע 2 הפקיד סכום נכבד בסך ~~10,000~~ לחשבון "המשותף", אך לא הובאה ראיה ברורה באשר למקור הכספים (האם טוענת כי היו במקור של המנוח בחשבון אחר) ואם באשר למטרת ההעברה (הנתבע 1 העיד כי הדבר נעשה משיקולי מס).
29. המנוח היה סיעודי וחולני בשנים בהם צורפו הנתבעים כבעלים בחשבון ולא יכול היה למעשה לבצע בעצמו פעולות בחשבון.
30. ראינו כי כאשר מדובר בטענה של שותף שהצטרף לחשבון קיים מאוחר יותר, כי המנוח ביקש ליתן לו כספים שבחשבון במתנה עוד בחייו, נטל השכנוע הוא לפתחו של הטוען לקבלת המתנה. הדברים מתעצמים בנסיבות שעה שמדובר היה בחשבון עתיר כספים (קודם צירוף הנתבעים כבעלים), שעה שצירוף הנתבעים נעשה מעל 15 שנה לאחר הקמת החשבון ובשעה שלמעט הפקדה אחת של הנתבע 2 אין ולא היו הפקדות של הנתבעים לחשבון או משיכות משותפות.
31. במצב דברים זה ולאור הפסיקה לעיל, אני קובע כי הנטל להוכיח את טענת הנתבעים, כי בצירופם לחשבון הוא ביקש להקנות להם מתנה עוד בחייו הוא לפתחם.
32. העיד, כי אביו החליט לתת לו מתנה ולהכניסו לחשבון, אך באותה נשימה הסביר, כי צירופו נעשה כדי שיוכל לדאוג באמצעותו לצרכי האב (עמ' 22 שורה 23 ועמ' 23 שורות 25-28).
33. סתר עצמו בכל הנוגע להפקדת כספים לחשבון המשותף : תחילה העיד, כי לא זכור לו שהפקיד כספים ובאותה נשימה העיד כי הפקיד בוודאות סכום מסויים, בסך שלא עלה על 11,000 – 14,000 ₪ (עמ' 24 שורה 15).

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

34. לא הכחיש, כי בעוד אביו היה בחיים הוא לא משך כספים עבור עצמו ורק לאחר פטירת אביו הוא החליט למשוך כספים בהיקף ניכר ולצרפו הפרטיים (ראה לעיל וכן עמ' 24 שורות 1-5).
35. כאמור לא הגיע לאף אחד מהדיונים בתובענה (הוא תושב חוץ) ותצהירו נגרע מתיק בית המשפט, כך שלמעשה אין בפניי גרסה עובדתית שלו שניתן לבסס עליה ממצא.
36. מכל מקום וביחס למחלוקת בעניין הכספים [REDACTED] הכניס לכאורה לחשבון המשותף מחשבון שלו, הרי שמעדותו של [REDACTED] עולה, כי ייתכן ומקור הכספים היה בחשבון משותף [REDACTED] ולמנוח (שאינו החשבון שבמחלוקת וראו עמ' 23 שורות 4-5 לפרוטוקול).
37. אין כל הסבר מדוע בחר [REDACTED] להעביר [REDACTED] לחשבון המדובר. מעדותו של [REDACTED] עולה, כי מדובר בכספים של [REDACTED] שהועברו לחשבון משיקולי מס, ברם מכל מקום [REDACTED] אמר לו בפירוש, כי אם המנוח יודקק לכספים, הוא רשאי להשתמש בהם.
38. עדות האם בכל הנוגע לרצון המנוח, כוונותיו ואו התנהלותו ביחס לחשבון הבנק לא מוסיפה באשר אין ולא הייתה לה ידיעה של ממש התורמת לגיבוש ממצא עובדתי.
39. בנסיבות שלפניי, שוכנעתי כי לא עלה בידי הנתבעים להוכיח שאכן המנוח התכוון להעניק להם מתנה באמצעות צירופם כבעלים נוספים בחשבון.
40. צורף לחשבון ככל הנראה כדי לדאוג למנוח ולשמש כזרועו הארוכה. מהמסמכים הרפואיים [REDACTED] עצמו צירף לתצהירו אודות המנוח, עולה כי בעת בה הוא צורף כבעלים, אביו היה תולה פרקינסון, סוכרת, לחץ דם גבוה וסובל מדכאון ומבחינה תפקודי הוא היה סיעודי. ברור איפוא, שצירופו של [REDACTED] נעשה כדי להקל על הטיפול בענייני היומיום הפיננסיים של המנוח. אני מקבל עמדת [REDACTED] כי האב סמך עליו ולכן צירפו לחשבון אך איני מקבל הטענה כי בצירוף זה יש לראות משום מתנה.
41. חשוב להדגיש, כי בכל תקופת צירופם של הנתבעים לחשבון, לא נעשו משיכות כספים משמעותיות כפי שנעשו לאחר הפטירה. הפסיקה שחובאה לעיל בהרחבה קובעת, כי אם לא משכו הבעלים השותפים את "כספי המתנה" מהחשבון בעוד המנוח בחיים, הם אינם רשאים לעשות זאת לאחר הפטירה.
42. השופט קיסטר בע"א 155/73 שרון נ' ליבוב ואח', פ"ד כח(2) 673, 677 (1974) סבור, כי בפתיחת חשבון משותף לא קיימת הקניה - שהיא היסוד השני הדרוש ליצירת מתנה, כיוון שהמנוח (קרי - נותן המתנה) יכול להוציא בכל רגע את הכסף מהבנק כך שלמעשה לא הוציא את הכסף מרשותו, ומקבל המתנה לא נטל שום כסף מכספי הפקדון והמתנה לא נגמרה והכסף נשאר איפה בבעלות המנוח. מכל מקום ברור,

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

כי רק כל עוד המנוח היה בחיים יכול היה ליתן מתנה. משחלך לעולמו ונותרו הכספים בחשבון, אין לראות בצירוף הנתבעים כבעלים נוספים בחשבון, משום מתנה לאחר המוות או צוואה.

43. אמנם הנתבעים מסתמכים על דפי פתיחת החשבון הברורים והמדברים בעד עצמם, אך כאמור הפסיקה קובעת, כי אין בכך כדי לקבוע היחסים בין המנוח לבין השותפים והחווה של פתיחת החשבון נועד בעיקר לאפשר התנהלות הבנק מול הבעלים כולם (לרבות במקרה של פטירת מי מהם).

44. לא הובאה כל ראיה משכנעת מצד הנתבעים לפיה האב הביע רצון ממורש, כי מי מהם יקבלו את כספי החשבון במתנה או כי יעשו שימוש בכספי החשבון לצרכיהם הפרטיים. נהפוך הוא דווקא מעדותו של ~~עולה מפורשות~~, כי כוונת כל הצדדים הייתה שיעשה שימוש בכספים לטובת המנוח וסיפוק צרכיו (לרבות בכספים של ~~המנוח~~).

45. גם עדות נציג הבנק לא תמכה בגרסת הנתבעים; כך למשל בעניין סעיף אריכות הימים חסביר נציג הבנק, כי מטרת הסעיף לאפשר הפעלת החשבון כדבר שבשגרה וזאת עד להמצאת צו ירושה, אם יש צו ירושה, כל הצדדים בצו ירושה חולקים ביניהם את הכסף שבחשבון (עמ' 28 שורה 19-18). כן הוא העיד כי לאחר הפטירה נעשה ניסיון למשיכות חריגות שלא כובד על ידי הבנק בהתאם לנוהל של בנק ישראל (עמ' 29 שורות 15-13). נציג הבנק לא ידע לומר אם הנתבעים הפקידו כספים כלשהם לחשבון (עמ' 29 שורה 31) והוא העיד כי עיקר המשיכות נבעו מהוצאות של המנוח (עמ' 30 למעלה). כן הוא העיד כי לא היו העברות של כספים בחייו של המנוח לחשבונות אחרים על ידי הנתבעים (עמ' 30 שורה 14-13).

46. אשר על – כן, באתי לדעה שלא עלה בידי הנתבעים להוכיח שהמנוח ביקש להקנות להם במתנה את כספי החשבון נשוא התביעה ועל כן, אני רואה לנכון לקבל תביעת הנתבעים במלואה.

47. בהתאם לכך אני קובע, כי כל הכספים שהיו בחשבון הבנק של המנוח בבנק מזרחי טפחות עפולה ח-ן מסי ~~המנוח~~ נכון למועד פטירתו (~~המנוח~~) יתחלקו בחלקים שווים בין כל היורשים לפי צו הירושה שניתן לאחר פטירת המנוח וככל שהנתבעים משכו כספים לאחר מועד זה, הם מחוייבים להשיב הכספים לחשבון תוך 45 יום מהיום.

48. אני מחייב את הנתבעים 1-2 ביחד ואו לחוד בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין לתובע בשיעור של 5,000 ₪ שישולמו תוך 30 יום מהיום לתובעים שאם לא כן יישאו הפרשי ריבית והצמדה כחוק.

49. המזכירות תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים בדואר רשום.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים של הצדדים.

ניתן היום, ט' אלול תשע"ב, 27 אוגוסט 2012, בהעדר הצדדים.

בית משפט לענייני משפחה בנצרת
אסתר זגורי שופט
שהעתק זה נכון ומתאים למקור
08/08/12
מזכרת
7
תאריך